

Panovníku, otevři mé rty, ať má ústa hlásají tvou chválu.

Ž 51,17

¹¹Na cestě do Jeruzaléma procházel Samařskem a Galileou. ¹²Když přicházel k jedné vesnici, šlo mu vstříc deset malomocných; zůstali stát opodál ¹³a hlasitě volali: „Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!“ ¹⁴Když je uviděl, řekl jim: „Jděte a ukažte se kněžím!“ A když tam šli, byli očištěni. ¹⁵Jeden z nich, jakmile zpozoroval, že je uzdraven, hned se vrátil a **velikým hlasem velebil Boha**; ¹⁶padl tváří k Ježíšovým nohám **a děkoval** mu. A to byl Samařan. ¹⁷Nato Ježíš řekl: „Nebylo jich očištěno deset? Kde je těch devět?“ ¹⁸Nikdo z nich se nenašel, kdo by se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec?“ ¹⁹Řekl mu: „Vstaň a jdi, tvá víra tě zachránila.“

Lukáš 17,11–14

Naslouchal jsem vyprávění jedné zdravotní sestry z urgentního příjmu, jak u nich v nemocnici zvládají nárůst hospitalizovaných pacientů s koronavirem. Popisovala, kolik hodin teď tráví v práci, jak obtížné je pracovat v ochranném obleku i své občasně pocívané zmaru.

A pak to přišlo. Dovolím si citovat: *Ale cítím obrovskou podporu. Tento týden nám paní přinesla doma napečené buchty. Nejde o ty buchty. Takováto podpora nám velmi psychicky pomůže. Nebo jsem dostala dopis od starého pána, který je náš pacient, že na nás myslí a přeje nám, ať to vydržíme. To je úžasný nabíjecí motor a stimul...*

Deset malomocných. Karanténa, izolace, distanční vzdálenost. Vytržení ze vztahů. Vyloučení ze společenství zdravých. Přežívání mezi lidmi, se kterými fakt nechci být. Strach, co přinese zítřek. Kam až se nemoc rozleze. Co mně ještě vezme. A beznadějně vyhlídky.

Deset malomocných. Devět pravověrných a jeden Samařan. Za normálních okolností bychom se tě, Samařene, stranili. O Samařanech víme své. Ale teď je to trochu jedno. Ty jsi malomocný, my jsme malomocní, jedeme v tom společně.

A pak se objeví Ježíš. Naděje zajiskřila. Ježíš nějak probouzí naději. Stačí jen zaslechnout, že se zastaví i u nás, a člověka to pozvedne. Malomocní se zvednou ze svých pelechů a jdou mu vstříc. „Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!“, volají. Ježíš se k nim obrátí a mile je pobídne: „Jděte a ukažte se kněžím!“ Takhle jak jsem? Ještě na sobě žádné zlepšení nepozoruji.

Ale ti malomocní uvěřili Ježíšovým slovům a teď letí, pádí ke knězi, aby je prohlédl okem lékaře a bouchl štěpl, že jsou zdraví. Že se podruhé narodili a před sebou mají život! Roky se těšili na tuhle cestu za knězem, roky fantazírovali, co udělají, až budou očištěni. Jako když vězeň sní, co podnikne, až dostane civil a otevřou se mu plechová vrata. Každý krok už mají naplánovaný...

Deset malomocných a jen jeden z nich se vrátil. Samařan. Cizinec. Jen jeden velikým hlasem velebil Boha, padl tváří k Ježíšovým nohám a děkoval mu. „Kde je těch devět?“, zeptá se Ježíš. „Nikdo z nich se nenašel, kdo by se vrátil a vzdal Bohu chválu?“

Samařan se vrátil. Nebývá snadné vrátit se do míst, kde jsem prožil něco těžkého. Kde na mě všechno padá. Samařan se přesto vrátil. Aby poděkoval, musel ujít kus cesty. Vděčný Samařan chválí Boha. Dostal pak víc, než co dokáže zajistit tým nejšpičkovější lékařů.

„Vstaň a jdi, tvá víra tě zachránila.“

*Ať ho duší, tělem každý chválí den ode dne víc,
mladí nebo staří pěkně z plných plic.
ukázal nám cestu, stejně ukázal nám cíl,
zvítězil nad křížem, kámen odvalil!*

Svítá 89, Bob Flieder